Artikel 4, lid 1

Aan dit lid de volgende nieuwe tekst sub *c)* toe te voegen :

„*c)* van de werkzaamheid in beroepsverenigingen".

Artikel 6, lid 1

Het zou gewenst zijn duidelijk aan te geven, hoe de betrokkenen het bewijs dienen te leveren, dat zij niet eerder in staat van faillissement zijn verklaard, wanneer er in het land van herkomst geen centraal kaartsysteem van de faillissementen bestaat.

Aldus besloten te Parijs op 30 januari 1963.

De Voorzitter
van het
Economisch en Sociaal Comité
Émile ROCHE

RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 25 februari 1964

betreffende de verwezenlijking van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten voor de werkzaamheden van tussenpersonen in handel, industrie en ambacht

(64/224/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE ECONOMISCHE GEMEENSCHAP,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op de artikelen 54, leden 2 en 3, en 63, leden 2 en 3,

Gelet op het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging (1), inzonderheid op titel IV A,

Gelet op het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten (2), inzonderheid op titel V C,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement (3),

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité (4),

Overwegende dat de Algemene Programma's voorschrijven dat elke op de nationaliteit gebaseerde, discriminerende behandeling bij de vestiging en het verrichten van diensten voor de werkzaamheden van tussenpersonen in handel, industrie en ambacht vóór het einde van het tweede jaar van de tweede etappe dient te zijn opgeheven;

Overwegende dat bepaalde werkzaamheden van tussenpersonen niet onder deze richtlijn vallen, omdat deze hetzij tot takken van werkzaamheid behoren waarvoor afzonderlijke richtlijnen zullen worden vastgesteld, dan wel volgens de Algemene Programma's eerst op een later tijdstip zullen worden geliberaliseerd;

Overwegende dat deze richtlijn evenmin van toepassing is op de werkzaamheden van tussenpersonen in groothandel, industrie en ambacht op het gebied van giftige produkten en ziekteverwekkende agentia; dat gebleken is dat zich in verband met de in de Lid-Staten geldende wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen ten aanzien van deze werkzaamheden bijzondere problemen voordoen met betrekking tot de bescherming van de volksgezondheid;

Overwegende dat overeenkomstig de bepalingen van het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging, de beperkingen inzake de bevoegdheid zich aan te sluiten bij beroeps- en bedrijfsorganisaties, voor zover de werkzaamheden van de betrokkene de uitoefening van deze bevoegdheid medebrengen, moeten worden opgeheven;

Overwegende dat de regeling voor de werknemers in loondienst, die degene die de dienst verricht vergezellen, of voor rekening van deze laatste handelen, valt onder de maatregelen die worden getroffen uit hoofde van de artikelen 48 en 49 van het Verdrag;

(1) PB no. 2 van 15.1.1962, blz. 36/62.
(2) PB no. 2 van 15.1.1962, blz. 32/62.
(3) PB no. 33 van 4.3.1963, blz. 468/63.
(4) Zie blz. **876/64** van dit nummer.

Overwegende evenwel dat voor tussenpersonen in loondienst van een of meer ondernemingen op het gebied van handel, industrie of ambacht de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten dient te worden voorgeschreven in het kader van deze richtlijn; dat werkzaamheden van tussenpersonen in loondienst in feite somtijds moeilijk te onderscheiden zijn van die van zelfstandige vertegenwoordigers, omdat de juridische afbakening daarvan in de zes landen niet dezelfde is; dat het hier werkzaamheden betreft met dezelfde economische strekking als die van de zelfstandige vertegenwoordigers en dat splitsing van de vrijmaking van deze zeer bijzondere vorm van dienstverlening in veelvuldige en gedeeltelijke liberalisaties — naarmate namelijk de door de werkgever verrichte werkzaamheden worden vrijgemaakt— zeer lastig zou zijn en geen zin zou hebben;

Overwegende voorts dat afzonderlijke richtlijnen in het algemeen toepasselijk op alle niet in loondienst verrichte werkzaamheden zullen worden vastgesteld met betrekking tot de bepalingen voor de toelating en het verblijf van de begunstigden, alsmede, voor zover nodig, richtlijnen voor de coördinatie van de waarborgen die de Lid-Staten eisen van vennootschappen ter bescherming van de belangen van vennoten en van derden;

Overwegende dat voor de toepassing van de bepalingen betreffende het recht van vestiging en het vrij verrichten van diensten de gelijkstelling van vennootschappen met natuurlijke personen die onderdaan zijn van de Lid-Staten, alleen onderworpen is aan de in artikel 58 genoemde voorwaarden en eventueel aan de voorwaarde van een daadwerkelijk en duurzaam verband met de economie van een Lid-Staat, en dat derhalve geen enkele bijkomende voorwaarde — met name geen enkele speciale vergunning — die niet van de nationale vennootschappen wordt geëist voor het uitoefenen van een economische werkzaamheid, mag worden geëist om van deze bepalingen gebruik te kunnen maken; dat deze gelijkstelling echter geen afbreuk doet aan de bevoegdheid der Lid-Staten om te eisen dat vennootschappen in hun land optreden onder de benaming, gebezigd in de wetgeving van de Lid-Staat, in overeenstemming waarmede zij zouden zijn opgericht, en op de door hen in de ontvangende Lid-Staat gebezigde handelspapieren het bedrag van het geplaatst kapitaal vermelden;

Overwegende bovendien dat in sommige Lid-Staten de werkzaamheden van tussenpersonen in handel, industrie en ambacht geregeld worden door bepalingen omtrent de toegang tot het beroep en dat andere Lid-Staten dergelijke regelingen eventueel zullen invoeren; dat derhalve, ten einde de toegang tot het beroep en de uitoefening daarvan voor onderdanen van de andere Lid-Staten te vergemakkelijken in een afzonderlijke richtlijn bepaalde overgangsmaatregelen zijn opgenomen,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD :

Artikel 1

De Lid-Staten heffen ten behoeve van de in titel I van de Algemene Programma's voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten genoemde natuurlijke personen en vennootschappen, hierna begunstigden genoemd, de onder titel III van die Programma's bedoelde beperkingen op ten aanzien van de toegang tot en de uitoefening van de in de artikelen 2 en 3 genoemde werkzaamheden.

Artikel 2

De bepalingen van deze richtlijn zijn van toepassing op :

1. de volgende niet in loondienst verrichte werkzaamheden :

a) van de tussenpersoon, die op grond van een of meer opdrachten belast is met het inleiden of afsluiten van handelstransacties op naam en voor rekening van derden;

b) van de tussenpersoon die, zonder hiermede blijvend belast te zijn, personen die rechtstreeks contracten willen afsluiten met elkaar in contact brengt, of de handelstransacties inleidt, dan wel bij de afsluiting daarvan zijn diensten verleent;

c) van de tussenpersoon die op eigen naam voor rekening van derden handelstransacties afsluit;

d) van de tussenpersoon die voor rekening van derden groothandelsveilingen houdt.

2. het beroepshalve verrichten van diensten door een tussenpersoon in loondienst van een of meer ondernemingen op het gebied van handel, industrie of ambacht. Deze tussenpersoon in loondienst, alsmede de ondernemingen in wier dienst hij is, moeten metterwoon verblijf houden of gevestigd zijn in een andere Lid-Staat dan de Lid-Staat waar de dienst wordt verricht.

Onder de in lid 1 genoemde werkzaamheden vallen eveneens die van de tussenpersonen die van huis tot huis bestellingen opnemen.

Artikel 3

De beperkingen ten aanzien van de in artikel 2 genoemde beroepswerkzaamheden worden opgeheven ongeacht de benamingen van de personen die deze uitoefenen.

Tegenwoordig worden in de Lid-Staten gewoonlijk de volgende benamingen gebruikt :

	Zelfstandige personen	Personen in loondienst
In België	Agent commercial Représentant autonome Courtier Commissionnaire Organisateur de ventes aux enchères en gros	Commis-voyageur Voyageur de commerce Représentant de commerce
	Handelsagent Handelsvertegenwoordiger Makelaar Commissionair Veilinghouder-groothandel	Handelsreiziger Handelsvertegenwoordiger
In Duitsland	Handelsvertreter Handelsmakler Kommissionär Grosshandelsversteigerer	Handlungsgehilfe (Handelsreisender)
In Frankrijk	Agent commercial (ou représentant mandataire) Courtier libre Courtier inscrit et assermenté Commissionnaire	Représentant de commerce Voyageur de commerce (ou commis-voyageur) Placier
In Italië	Agente di commercio Rappresentante Mediatore Commissionario Astatore	Agente Viaggiatore di commercio Piazzista
In Luxemburg	Représentant de commerce autonome Courtier Commissionnaire	Commis-voyageur Représentant de commerce
In Nederland	Handelsagent Makelaar in roerende goederen Commissionair Veilinghouder-groothandel	Handelsreiziger

Artikel 4

1. In geen van de Lid-Staten is deze richtlijn van toepassing op de werkzaamheden van tussenpersonen in :

— verzekeringen van elke aard (met name verzekeringsagenten, -makelaars en -experts);

— het bankwezen (banken en andere financiële instellingen) (met name commissionairs en makelaars in effecten, bezorgers van hypothecaire en andere leningen);

— onroerende goederen (met name commissionairs en makelaars in onroerende goederen);

— het vervoerswezen (met name cargadoors, scheepsmakelaars, expediteurs, douaneagenten en reisbureaus);

— giftige produkten en ziekteverwekkende agentia;

— geneesmiddelen en farmaceutische produkten;

— steenkool.

2. De bepalingen van deze richtlijn zijn, wat de betrokken Lid-Staat betreft, niet van toepassing op de werkzaamheden ter uitoefening van het openbaar gezag in deze Staat. Deze worden verricht :

in Frankrijk : door de „officiers publics ou ministériels" bij het veilen van roerende goederen en koopwaren;

in Italië : door de „pubblici mediatori" bij het veilen van koopwaren;

in Duitsland, België, Luxemburg en Nederland: door de deurwaarder en de notaris bij veilingen;

in Luxemburg: door de commissionair voor slachtvee.

Artikel 5

1. De Lid-Staten heffen de beperkingen op, welke met name:

a) de begunstigden verhinderen zich in het ontvangende land te vestigen of daar diensten te verrichten onder dezelfde voorwaarden en met gelijke rechten als de onderdanen van dat land;

b) voortvloeien uit een administratieve handelwijze, die ten gevolge heeft dat op de begunstigden, in vergelijking tot de nationale onderdanen, een discriminerende behandeling wordt toegepast.

2. Onder de op te heffen beperkingen komen in het bijzonder voor die, welke zijn vervat in de bepalingen die voor de begunstigden op de volgende wijze een verbod of beperking inhouden van de vestiging of het verrichten van diensten:

a) *in Duitsland:*

— door de verplichting in het bezit te zijn van een beroepskaart voor handelsreizigers (Reisegewerbekarte) voor het bezoeken van derden in het kader van de commerciële werkzaamheid van deze laatsten (Gewerbeordnung, art. 55 *d*, d.d. 5 februari 1960; verordening van 30 november 1960);

— door het instellen van een onderzoek van de economische behoeften (Bedürfnisprüfung) bij de afgifte van de „Reisegewerbekarte" voor het bezoeken van particulieren tot het verkrijgen van orders, alsmede door de beperking van het geldigheidsgebied van genoemde kaart (Gewerbeordnung, art. 55 *d*, d.d. 5 februari 1960, Bundesgesetzblatt I, blz. 61, met rectificatie op blz. 92 — verordening van 30 november 1960);

— door het eisen van een vergunning van buitenlandse rechtspersonen die op het grondgebied van de Bondsrepubliek werkzaamheden willen verrichten (art. 12 Gewerbeordnung, art. 292 Aktiengesetz).

b) *in België:*

door de verplichting in het bezit te zijn van een beroepskaart (KB no. 62 d.d. 16 november 1939, BS van 17 december 1945, MB van 11 maart 1954).

c) *in Frankrijk:*

— door de verplichting in het bezit te zijn van een legitimatiebewijs als buitenlands handelaar (carte d'identité d'étranger commerçant) (wetsbesluit 12 november 1938, besluit 2 februari 1939, wet 8 oktober 1940, wet 10 april 1954, Besluit 59-852 van 9 juli 1959);

— door het eisen van de Franse nationaliteit voor de werkzaamheid van „mandataire et approvisionneur aux Halles de Paris" (besluit 30 september 1953, besluit 2 december 1960, art. 9).

d) *in Italië:*

— door de verplichting in het bezit te zijn van een vergunning afgegeven door de „questore" aan de „agenti, rappresentanti, commessi viaggiatori e piazzisti" (artikel 127 verzameltekst van de wetten op de openbare veiligheid, goedgekeurd bij K.B. van 18 juni 1931 no. 773, en artikel 243 uitvoeringsverordening van de verzameltekst, goedgekeurd bij K.B. van 6 mei 1940, no. 635);

— door het eisen van de Italiaanse nationaliteit om op de „Ruolo dei Mediatori" te kunnen worden ingeschreven (Wet no. 253 van 21 maart 1959).

e) *in Luxemburg:*

door de beperkte duur van de aan buitenlanders verleende vergunningen, bedoeld in artikel 21 van de Luxemburgse wet van 2 juni 1962 (Mémorial A no. 31 van 19 juni 1962).

Artikel 6

1. De Lid-Staten zien erop toe dat de door deze richtlijn begunstigden het recht hebben zich aan te sluiten bij beroeps- en bedrijfsorganisaties onder dezelfde voorwaarden en met dezelfde rechten en verplichtingen als de eigen onderdanen.

2. In geval van vestiging brengt het recht van aansluiting mede het recht binnen de beroeps- of bedrijfsorganisatie verkiesbaar of benoembaar te zijn in een bestuursfunctie. Deze bestuursfuncties kunnen echter aan de nationale onderdanen worden voorbehouden, wanneer de betrokken organisatie uit hoofde van een wettelijke of bestuursrechtelijke bepaling deelneemt aan de uitoefening van het openbaar gezag.

3. In het Groothertogdom Luxemburg houdt het lidmaatschap van de Kamer van Koophandel en van de „Chambre des employés privés" voor de door deze richtlijn begunstigden niet het recht in deel te nemen aan de verkiezing van de bestuursorganen.

Artikel 7

De Lid-Staten verlenen aan diegenen van hun onderdanen, die zich voor het verichten van

een van de in artikel 2 omschreven werkzaamheden naar een andere Lid-Staat begeven, geen steun waardoor de voorwaarden voor vestiging kunnen worden vervalst.

Artikel 8

1. Indien een ontvangende Lid-Staat van zijn onderdanen voor de toegang tot een van de in artikel 2 omschreven werkzaamheden een bewijs van betrouwbaarheid en het bewijs dat er voorheen geen faillissement heeft plaatsgehad, of slechts een van beide bewijzen eist, erkent deze Lid-Staat als voldoende bewijs voor de onderdanen der andere Lid-Staten het overleggen van een uittreksel uit het strafregister of, bij ontbreken daarvan, een gelijkwaardig document, afgegeven door een bevoegde rechterlijke of overheidsinstantie van het land van oorsprong of herkomst, waaruit blijkt dat aan deze eisen is voldaan.

Bij tussenpersonen die van huis tot huis bestellingen opnemen kunnen evenwel eveneens andere omstandigheden in aanmerking worden genomen dan die welke in voornoemd document kunnen worden vermeld, mits deze officieel zijn vastgelegd en de onbetrouwbaarheid met betrekking tot deze werkzaamheid aantonen. Een systematische controle mag evenwel niet plaatsvinden.

2. Indien er voor het feit dat er geen faillissement heeft plaatsgehad geen document wordt afgegeven door het land van oorsprong of herkomst, kan dit worden vervangen door een door betrokkene onder ede afgelegde verklaring ten overstaan van een rechterlijke of overheidsinstantie, een notaris of een bevoegde beroeps- of bedrijfsorganisatie in het land van oorsprong of herkomst.

3. De overeenkomstig de leden 1 en 2 afgegeven documenten mogen bij overlegging niet ouder zijn dan drie maanden.

4. De Lid-Staten wijzen binnen de in artikel 10 gestelde termijn de instanties en organisaties aan, die voor de afgifte van bovenbedoelde documenten bevoegd zijn, en zij stellen de overige Lid-Staten en de Commissie daarvan onmiddellijk in kennis.

Artikel 9

Lid-Staten die de toegang tot het beroep afhankelijk stellen van het afleggen van een eed, moeten nagaan of de thans geldende eedsformule ook door niet-onderdanen kan worden gebruikt. Zo neen, dan stellen zij een passende formule van gelijke waarde vast.

Artikel 10

Binnen een termijn van zes maanden volgende op de kennisgeving van deze richtlijn treffen de Lid-Staten de nodige maatregelen voor het volgen van deze richtlijn en stellen de Commissie onmiddellijk in kennis van deze maatregelen.

Artikel 11

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 25 februari 1964.

Voor de Raad
De Voorzitter
H. FAYAT

RAADPLEGING VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

inzake de ontwerp-richtlijn betreffende de werkzaamheden van tussenpersonen

A. VERZOEK OM ADVIES

Tijdens zijn 79 e zitting van 24/25 september 1962 heeft de Raad besloten, overeenkomstig de artikelen 54, lid 2, en 63, lid 2, van het Verdrag, het Economisch en Sociaal Comité te raadplegen aangaande het Commissievoorstel voor een richtlijn betreffende de verwezenlijking van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten

van diensten voor de werkzaamheden van tussenpersonen in handel, industrie en ambacht.

Met een brief d.d. 10 oktober 1962 heeft de heer E. Colombo, Voorzitter van de Raad, het verzoek om advies over deze hierna opgenomen tekst aan de heer E. Roche, Voorzitter van het Economisch en Sociaal Comité, gezonden.

Ontwerp-richtlijn betreffende de verwezenlijking van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten ten behoeve van tussenpersonen in handel en industrie (bemiddelingsberoepen)

DE RAAD VAN DE EUROPESE ECONOMISCHE GEMEENSCHAP,

Gelet op de bepalingen van het Verdrag, in het bijzonder op de artikelen 54, lid 2 en 3, en 63, lid 2 en 3,

Gelet op de bepalingen van het algemeen programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging, in het bijzonder op titel IV-A,

Gelet op de bepalingen van het algemeen programma voor de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten, in het bijzonder op titel V-C,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Europese Parlement,

Overwegende dat de algemene programma's voorschrijven dat elk op de nationaliteit gebaseerde discriminerende behandeling bij de vestiging en het verrichten van diensten in de beroepswerkzaamheden van tussenpersonen in handel en industrie vóór het einde van het tweede jaar van de tweede etappe dient te zijn opgeheven; dat deze werkzaamheden behoren tot die, waarbij de vrijheid van vestiging een bijzonder nuttige bijdrage zal leveren tot de ontwikkeling van het handelsverkeer en dat de liberalisatie daarvan derhalve zo spoedig mogelijk tot stand moet worden gebracht, overeenkomstig de resolutie van de Raad van 18 december 1961 betreffende de versnelde toepassing van het algemeen programma op het gebied van de vestiging;

Overwegende dat ter waarborging van een juiste toepassing van deze richtlijn haar werkingssfeer dient te worden bepaald door een nauwkeurige omschrijving van de desbetreffende beroepswerkzaamheden;

Overwegende dat deze richtlijn zich niet uitstrekt tot bepaalde werkzaamheden van tussenpersonen, hetzij omdat deze volgens de algemene programma's eerst op een later tijdstip geliberaliseerd moeten worden (verzekeringsagenten en -makelaars), hetzij omdat zij, zoals die van commissionairs en makelaars in effecten, makelaars in onroerende goederen of de bemiddelingsberoepen bij het vervoer, tot werkterreinen behoren, waarvoor speciale richtlijnen moeten worden vastgesteld;

Overwegende dat wanneer het vrij verrichten van diensten van tussenpersonen in handel en industrie gepaard gaat met een verplaatsing naar het land van degene voor wie de diensten worden verricht, de opheffing wordt verondersteld van alle beperkingen, ten gunste zowel van hen die de diensten verrichten als van de werknemers die in hun dienst zijn, die hen vergezellen of voor hun rekening arbeid verrichten; dat deze werknemers, in ieder geval wanneer zij slechts tijdelijk verblijven in het land van degene voor wie de diensten worden verricht, hun economische en juridische bindingen met het land van hun werkgever blijven behouden en derhalve thans reeds kunnen worden ontheven van de verplichting een werkvergunning te verkrijgen, voor zover deze voor werknemers in loondienst althans nog bestaat;

Overwegende dat deze richtlijn tegelijkertijd de algemene opheffing moet voorschrijven van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten voor handelsreizigers die in dienst zijn van ongeacht welke in titel I van het algemeen programma bedoelde begunstigde, zonder dat rekening wordt gehouden met de door hun werkgever uitgeoefende werkzaamheden; dat namelijk de werkzaamheden van handelsreizigers in loondienst soms moeilijk te onderscheiden zijn van die van anders dan in loondienst werkende vertegenwoordigers; dat de juridische afbakening tussen beide beroepen niet dezelfde is in de zes landen; dat het hier werkzaamheden betreft die dezelfde economische strekking hebben als die van de zelfstandige vertegenwoordigers en dat het zeer lastig zou zijn en geen zin zou hebben de liberalisatie van deze zeer bijzondere vorm van het verrichten van diensten te splitsen in vele gedeeltelijke liberalisaties, naarmate de door de werkgever verrichte werkzaamheden worden vrijgemaakt;

Overwegende voorts dat speciale richtlijnen zullen worden vastgesteld, die in het algemeen toepasselijk zijn op alle niet in loondienst verrichte werkzaamheden met betrekking tot de voorwaarden voor de toelating en het verblijf van de begunstigden, alsmede, voor zover nodig, richtlijnen voor de coördinatie van de waarborgen die de Lid-Staten eisen van vennootschappen ter bescherming van de belangen van vennoten en van derden,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD :

Artikel 1

De Lid-Staten heffen, ten behoeve van de in titel I van de algemene programma's voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten genoemde natuurlijke en rechtspersonen — hierna begunstigden genoemd — de onder titel III van die programma's opgesomde beperkingen ten aanzien van de toegang tot en de uitoefening van de in de artikelen 2 en 3 genoemde werkzaamheden op.

Artikel 2

De bepalingen van deze richtlijn zijn van toepassing op :

1. de volgende niet in loondienst verrichte beroepswerkzaamheden :

a) de beroepswerkzaamheden van de tussenpersoon die, op grond van een of meer overeenkomsten van al dan niet bepaalde tijdsduur, belast is met het inleiden of afsluiten van handelstransacties op naam en voor rekening van derden;

b) de beroepswerkzaamheden van de tussenpersoon die, zonder hiermede blijvend belast te zijn op naam en voor rekening van derden onderhandelt of onderhandelingen tussen zakenlieden inleidt;

c) de beroepswerkzaamheden van de tussenpersoon die op eigen naam voor rekening van derden transacties afsluit;

d) de beroepswerkzaamheden van de tussenpersoon die, zonder daarmede blijvend belast te zijn, voor rekening van derden groothandelsveilingen houdt;

2. de diensten die beroepshalve worden verricht door een tussenpersoon in loondienst van een of meer industriële of handelsondernemingen en die woonachtig is in een andere Lid-Staat dan degene voor wie de dienst verricht wordt.

Artikel 3

De beperkingen van de in artikel 2 genoemde beroepswerkzaamheden worden onafhankelijk van de benamingen der werkzaamheden opgeheven.

Tegenwoordig worden in de Lid-Staten de volgende benamingen gebruikt :

	Voor niet in loondienst werkende arbeidskrachten	Voor arbeidskrachten in loondienst
in *België*	Agent commercial Représentant autonome Courtier Commissionnaire Organisateur de ventes aux enchères en gros	Commis-voyageur Voyageur de commerce
in *Duitsland*	Handelsvertreter Handelsmakler Kommissionär Versteigerer auf Grosshandelsversteigerungen	Handelsreisender
in *Frankrijk*	Agent commercial (ou représentant mandataire) Courtier Commissionnaire Commissaire-priseur, courtier inscrit et assermenté	Représentant de commerce Voyageur commis Placier
in *Italië*	Agente di commercio Rappresentante Mediatore Commissionario Astatore	Agente Viaggiatore di commercio Piazzista
in *Luxemburg*	Représentant de commerce Courtier Commissionnaire	Commis-voyageur Représentant de commerce
in *Nederland*	Handelsagent Handelsmakelaar Commissionair Veilinghouder-groothandel	Handelsreiziger

Artikel 4

1. In alle Lid-Staten is deze richtlijn niet van toepassing op :

a) Tussenpersonen op het gebied van :

— alle takken van het verzekeringswezen (met name verzekeringsagenten, -makelaars en -experts);

— het bankwezen (banken en andere financiële instellingen) (met name commissionairs en makelaars in effecten, bezorgers van hypotheken en andere leningen);

— onroerende goederen (met name commissionairs en makelaars in onroerende goederen);

— het vervoerswezen (vooral cargadoors, scheepsmakelaars, expediteurs, douaneagenten en reisbureaus).

b) Personen die goederen bij particulieren huis aan huis te koop aanbieden en afleveren.

2. Deze richtlijn is voorts in een Lid-Staat niet van toepassing op werkzaamheden welke in die Lid-Staat verband houden met de uitoefening van het openbaar gezag.

Deze wordt verricht :

in *Frankrijk* : door de „courtier inscrit et assermenté" of door andere openbare ambtenaren bij het veilen van roerende goederen en koopwaren

in *Italië* : door de „mediatori pubblici" bij het veilen van koopwaren

in *België* en *Luxemburg* : door de deurwaarder en de notaris bij veilingen

in *Luxemburg* : door de commissionair voor slachtvee

Artikel 5

1. De Lid-Staten heffen de beperkingen op :

a) waardoor de begunstigden worden verhinderd zich in het ontvangende land te vestigen of door diensten

te verrichten op dezelfde voorwaarden en met gelijke rechten als de onderdanen van dat land;

b) waardoor in verband met een administratieve handelwijze de begunstigden worden onderworpen aan een discriminerende behandeling ten opzichte van de eigen onderdanen.

2. Onder de op te heffen beperkingen komen met name voor die, welke zijn vervat in de bepalingen die voor de begunstigden op de volgende wijze een verbod of beperking inhouden ten aanzien van de vestiging of het verrichten van diensten :

a) in *Duitsland :*

— het eisen van een „Reisegewerbekarte" (handelsreizigersberoepskaart voor het bezoeken van derden in het kader van hun commerciële werkzaamheden (Gew. 0. art. 55 *d*, d.d. 5-2-1960; Verordnung van 30 november 1960);

— door een „Bedürfnisprüfung" (onderzoek van de economische behoeften) bij de afgifte van de „Reisegewerbekarte" voor het bezoeken van particulieren tot het verkrijgen van orders, alsmede de beperking van het geldigheidsgebied van genoemde kaart (Gew. 0. art. 55 *d*, d.d. 5-2-1960, BGBl I, blz. 61, met notificatie op blz. 92 — Verordnung van 30 november 1960);

— het eisen van een speciale vergunning van buitenlandse rechtspersonen die op het grondgebied van de Bondsrepubliek beroepswerkzaamheden willen uitoefenen (art. 12 Gew. 0., § 292 Aktiengesetz).

b) in *België :*

de verplichting een beroepskaart te bezitten (K.B. no. 62 d.d. 16-11-1939, K.B. van 17-12-1945, M.B. van 11-3-1954);

c) in *Frankrijk :*

— de verplichting een „carte d'identité d'étranger commerçant" (legitimatiebewijs als buitenlands handelaar) (Wetsbesluit 12-11-1938, besluit 2-2-1939, wet 9-10-1940, wet 10-4-54, Besluit 59-852 van 9-7-1959);

— het eisen van de Franse nationaliteit voor de werkzaamheid van „mandataire et approvisionneur aux Halles de Paris" (besluit 30-9-1953, besluit 2-12-1960, art. 9);

d) in *Italië :*

de bijzondere voorwaarde, waaraan buitenlanders moeten voldoen om van de „questore" de speciale vergunning voor bepaalde produkten te verkrijgen (verzameltekst van de wetten op de openbare veiligheid, art. 127 — K.B. no. 773 d.d. 18-6-1931).

Artikel 6

De Lid-Staten verlenen aan diegenen van hun onderdanen, die zich voor het verrichten van beroepswerkzaamheden als tussenpersoon naar een andere Lid-Staat begeven geen steun, waardoor de voorwaarden voor de vestiging kunnen worden vervalst.

Artikel 7

Indien in de ontvangende Lid-Staat van de eigen onderdanen voor de toegang tot het beroep een bewijs van betrouwbaarheid wordt geëist, erkent deze Lid-Staat als voldoende bewijs een door de onderdanen der andere Lid-Staten overgelegd uittreksel uit het strafregister of een dergelijk document. Wanneer van de eigen onderdanen een bewijs wordt geëist dat er geen faillissement heeft plaatsgehad kan met de overlegging van een dergelijk document door de door deze richtlijn begunstigde personen worden volstaan. Deze documenten, afgegeven door de instanties van het land van herkomst, worden erkend wanneer zij niet ouder zijn dan drie maanden.

Artikel 8

Lid-Staten die de toegang tot het beroep afhankelijk stellen van het afleggen van een eed moeten nagaan of de thans geldende eedsformule ook door niet-onderdanen kan worden gebruikt. Zo neen, dan stellen zij een passende formule van gelijke waarde vast.

Artikel 9

1. Iedere Lid-Staat ontheft de werknemers in loondienst die hun vaste woonplaats hebben in een andere Lid-Staat en tijdelijk op zijn grondgebied in het kader van de in artikel 2 bedoelde beroepswerkzaamheden diensten verrichten, van de verplichting tot het bezitten van een werkvergunning, zowel wanneer zij hun door de richtlijn begunstigde werkgever vergezellen als wanneer zij voor diens rekening werken. Hij heft voorts ook te hunnen behoeve voor het verrichten van de diensten de beperkingen op, die voor hun werkgever krachtens de onderhavige richtlijn zijn afgeschaft.

2. Lid 1 is van toepassing op de in artikel 2, lid 2, bedoelde tussenpersonen in loondienst.

3. Voor de toepassing van de leden 1 en 2 is de werkzaamheid van personeel van tijdelijke aard wanneer deze niet langer duurt dan drie maanden achtereen of in totaal 120 dagen per periode van 12 maanden.

Artikel 10

De Lid-Staten treffen binnen zes maanden na de kennisgeving van de richtlijn maatregelen, die nodig zijn ter voldoening aan de bepalingen daarvan en stellen de Commissie hiervan onmiddellijk op de hoogte.

Artikel 11

Deze richtlijn is gericht tot alle Lid-Staten.

Voor de Raad

De Voorzitter

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Tijdens zijn XXVIe zitting, gehouden te Parijs op 30/31 januari 1963, heeft het Economisch en Sociaal Comité het volgende advies uitgebracht :

ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

inzake het voorstel van een „Richtlijn van de Raad betreffende de wijze, waarop de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten ten behoeve van tussenpersonen in handel en industrie (bemiddelingsberoepen) kunnen worden verwezenlijkt"

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien het door de Raad van Ministers van de Europese Economische Gemeenschap op 10 oktober 1962 ingediende verzoek om advies inzake het voorstel van een „Richtlijn van de Raad betreffende de wijze, waarop de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten ten behoeve van tussenpersonen in handel en industrie (bemiddelingsberoepen) kunnen worden verwezenlijkt",

Gezien artikel 54, lid 2, en artikel 63, lid 2, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité inzake het „Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging" (doc. CES 20/61 d.d. 2 februari 1961),

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité inzake het „Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten (doc. CES 19/61 d.d. 2 februari 1961),

Gezien artikel 23 van het Reglement van Orde van het Comité,

Gezien het advies van de Gespecialiseerde Afdeling voor werkzaamheden anders dan in loondienst en diensten d.d. 8 januari 1963 (doc. CES 313/62 fin.),

Gezien het door de rapporteur voorgelegde rapport en de beraadslagingen van het Economisch en Sociaal Comité tijdens de zitting van 30 januari 1963,

Overwegende dat de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten en van de vrijheid van vestiging in de bemiddelingsberoepen met het oog op de belangrijke rol hiervan in het handelsverkeer tussen de staten voor de verwezenlijking van de doelstellingen van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap van wezenlijke betekenis is;

Overwegende dat de opheffing van deze beperkingen voor de zelfstandige ondernemer van bijzondere betekenis is;

Overwegende de door de tussenpersonen in loondienst in handel en industrie (reizigers en handelsvertegenwoordigers) bij de ontwikkeling van de ondernemingen in de Gemeenschap gespeelde rol;

Overwegende dat met het oog op de talrijke overlappingen tussen de groothandel en de bemiddelingsberoepen, de in de richtlijn voor de groothandel en in de richtlijn voor de bemiddelingsberoepen voorziene maatregelen in de Lid-Staten op hetzelfde tijdstip van kracht dienen te worden,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT:

Het voorstel van een „Richtlijn van de Raad betreffende de wijze, waarop de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten ten behoeve van tussenpersonen in handel en industrie (bemiddelingsberoepen) kunnen worden verwezenlijkt" wordt onder voorbehoud van de volgende opmerkingen, suggesties en wijzigingsvoorstellen goedgekeurd :

1. Het Comité acht het van groot belang, dat de richtlijn zo spoedig mogelijk, en wel gelijktijdig met de „Richtlijn betreffende de wijze waarop de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten voor beroepswerkzaamheden welke onder de groothandel ressorteren, kunnen worden verwezenlijkt", wordt uitgevaardigd en in de afzonderlijke Lid-Staten in toepassing wordt gebracht.

2. Het Comité is van mening, dat de volledige vrijheid van vestiging niet uitsluitend door de opheffing van de discriminaties ten opzichte van vreemdelingen kan worden verkregen. Ook verschillen in de bepalingen voor de toelating tot het beroep kunnen de vrijheid van vestiging de facto belemmeren en hierdoor tot aanmerkelijke distorsies in de mededinging voeren.

Het Comité juicht daarom het streven van de Commissie naar een coördinatie van de bepalingen inzake de toegang tot de bemiddelingsberoepen toe.

3. Het Comité wijst erop, dat ook door het optreden van beroepsverenigingen onderdanen van de overige vijf Lid-Staten, die toegang tot de bemiddelingsberoepen wensen te verkrijgen, systematisch aan discriminatie kunnen worden onderworpen, zelfs wanneer zij overigens aan alle wettelijke en andere bepalingen voldoen. Dit is in het bijzonder het geval wanneer deze organisaties uitgesproken commerciële taken hebben.

4. Ten aanzien van de hierna genoemde overwegingen en artikelen stelt het Comité, op grond van de in het rapport gegeven motiveringen, het volgende voor :

Overweging 5

Het Comité stelt voor, deze overweging als volgt te lezen :

„Overwegende dat deze richtlijn tegelijkertijd de algemene opheffing moet voorschrijven van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten voor handelsreizigers die in dienst zijn van ongeacht welke in titel I van het algemeen programma bedoelde begunstigde, zonder dat rekening wordt gehouden met de door hun werkgever uitgeoefende werkzaamheden; *dat namelijk de werkzaamheden van handelsreizigers in loondienst economisch en juridisch niet altijd duidelijk van de werkzaamheden van zelfstandige vertegenwoordigers te onderscheiden zijn,* en dat het zeer lastig zou zijn en geen zin zou hebben de liberalisatie van deze zeer bijzondere vorm van het verrichten van diensten te splitsen in vele gedeeltelijke liberalisaties, naarmate de door de werkgever verrichte werkzaamheden worden vrijgemaakt;".

Artikel 1

Het slot van dit artikel als volgt te lezen :

„... alle onder titel III van die programma's opgesomde beperkingen ten aanzien van de in artikel 2 en 3 genoemde werkzaamheden".

Artikel 3

Voor België en Luxemburg dienen de benamingen van de in de richtlijn opgesomde beroepswerkzaamheden met de overeenkomstige Nederlandse resp. Duitse benamingen te worden aangevuld, ten einde met de tweetaligheid van deze landen rekening te houden.

Artikel 4

Lid 1, sub *b*)

De tekst sub *b*) door de volgende formulering te vervangen :

„Werkzaamheden van de reizende handel en van marskramers, met uitzondering van het bezoeken van de uiteindelijke verbruikers voor het opnemen van orders".

Lid 1, sub *c*) (nieuw)

Aan dit lid de volgende nieuwe tekst sub *c*) toe te voegen :

„*c*) van de werkzaamheid in beroepsverenigingen".

Artikel 5

Lid 2, sub *d*) — in Italië

De opsomming van op te heffen discriminaties als volgt aan te vullen :

„het eisen van de Italiaanse nationaliteit voor de inschrijving in de „ruolo dei mediatori" (Wet no. 253 d.d. 21.3.1959)"

Artikel 7

Het zou wenselijk zijn duidelijk aan te geven hoe de betrokkenen het bewijs dienen te leveren, dat zij niet eerder in staat van faillissement zijn verklaard, wanneer er in het land van herkomst geen centraal kaartsysteem van de faillissementen bestaat.

Aldus besloten te Parijs op 30 januari 1963.

De Voorzitter
van het
Economisch en Sociaal Comité
Émile ROCHE

RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 25 februari 1964

ter opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten, voor wat betreft herverzekering en retrocessie

(64/225/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE ECONOMISCHE GEMEENSCHAP,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op de artikelen 54, lid 2, en 63, lid 2,

Gelet op het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging (1), inzonderheid op titel IV, letter A,

Gelet op het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten (2), inzonderheid op titel V, letter C,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement (3),

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité (4),

Overwegende dat in de Algemene Programma's wordt bepaald dat alle branches van het herverzekeringsbedrijf zowel wat betreft de vestiging als het verrichten van diensten voor het einde van 1963 zonder onderscheid moeten zijn geliberaliseerd;

Overwegende dat het herverzekeringsbedrijf niet alleen door gespecialiseerde ondernemingen, maar ook door zogenaamde gemengde bedrijven wordt uitgeoefend, die zich zowel met de directe verzekering als met de herverzekering bezighouden en die derhalve onder de maatregelen ter uitvoering van de onderhavige richtlijn moeten vallen voor het gedeelte van hun werkzaamheden dat betrekking heeft op de herverzekering en de retrocessie;

Overwegende dat voor de toepassing van de bepalingen betreffende het recht van vestiging

(1) PB no. 2 van 15.1.1962, blz. 36/62.
(2) PB no. 2 van 15.1.1962, blz. 32/62.
(3) PB no. 33 van 4.3.1963, blz. 482/63.
(4) Zie blz. 882/64 van dit nummer.